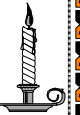
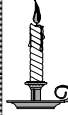

בס"ד כה' אלול ה'תשע"ז

הדלקת נרות - 18: 27

צאת השבת - 19: 17

רבנו תם - 20: 01

שעון קיץ - לפי הלוח המדוייק של "אור החיים"

שנה שבע עשרה - עלון מס' 882

@ תשע"ח - תהא שנת עשירות חוכמה.
@ השבת כה' אלול - יום בריאת העולם.
@ בערב ראש השנה יש להכין "עירוב תבשילין".
@ במוצאי שבת תחילת סליחות לאחינו האשכנזים.

אברהם יגל

לעיני בבאי מוסאי בן אברהם ז"ל
לרפואת ולהצלחת כל עם ישראל ובפרט לאברהם יגל בן רעות נ"י

מפטירין: "שוש אשיש"
(ישעיה סא)

מרתק - ראו בעמוד 2
סיפור מההפטרה

נצבים - וילך ראש השנה תשע"ח

נהנים מהעלון?
אוהבים לקרוא בו? תרמו
השנה את פדיון הכפרות לחיזוק

מלעיני הפרשה:

נצבים:

- אזרה חמורה על שמירת הברית עם ה' ותורתו.
- לאחר החזרה בתשובה, ירחם ה' על עמו ויחזיר הנידחים.
- רשימת הברכות שתבאנה על שומרי התורה ומצוות.
- הבחירה בין החיים והטוב לבין המוות והרע, עם המלצה לבחור בחיים ובטוב.

וילך:

- משה רבנו מעודד את העם לקראת כיבוש הארץ.
- מסירת הנהגת העם לידי יהושע בפומבי.
- ציווי הכהנים לקרוא את התורה בשנת השמיטה במעמד כל ישראל.
- משה כותב הדברים על ספר ומצווה להניחה בארון באוהל מועד.

"הנסתרות לה' אלוהינו והגלויות לנו ולבנינו עד עולם..."
אדם צריך לעשות מעשים טובים בסתר וגם בגלוי והרמוז:
"הנסתרות" - תעשה מצוות ומעשים טובים בסתר, לבנוט "ה' אלוהינו" - שיחשבו לך אלו נטו לשם שמיים.
"הנגלויות" - יש לעשות גם מצוות ומעשים טובים בגלוי שאחרים ילמדו ממך. וזהו שכתוב לנו ולבנינו, לזיכרון "עד עולם", וזאת שילמדו לעשות את כל דברי התורה הזאת..."

"וישבת עד ה' אלוהיך" (לי ב')

בשאלות ותשובות בית צחק (קס"ח) נאמר, שלא תיקנו ברכה על התשובה שהיא מצוות עשה, מכיוון שאין מברכים על מצווה הבאה בעבירה. טעם נוסף, שעיקר התשובה היא בלב, שאדם מתחרט על מעשיו, ואין מברכים על דברים שבלב. (באר שלמה)

"וישב ה' אלוהים את שביהך וישב וקבצך מכל העמים"

אלה מבני ישראל שבגולה הכמהים ומשתוקקים לשוב לארץ ישראל - הם ישובו תחילה. אבל "וישב וקבצך" - גם אלה המוצאים קורת רוח בארצות הנכר ואין בלבם התשוקה לארץ ישראל - אף אותם ישוב ויקבצם מכל העמים. (משך חכמה)

"והדרך אשר בקרב מוה"ך מחוטב עץ"ך עד שואב מימ"ך"

כל הנזכרים עד כאן נזכרו בלשון רבים חוץ מאלו שהזכירם בלשון יחיד. ונראה שהוא משום כבודם שבאו להתגייס ועזבו דת אבותם וכ"א חשוב בפני עצמו ואין ראוי לכוללם יחד.

"והבדיחו ה' לרעה מכל ישראל"

גימט' הנה זה ירבעם. (בעל הטורים)

פינת הניבים והפתגמים

הפה גלים = עורר הדים רבים, עורר ענין והתרגשות.

דוגמה: דרשתו של ראש הישיבה על הניבים הנוראים הפה גלים גם בתפוצות הגולה.

מקור: ועבר בים צרה והפה בים גלים [זכריה יא]. (ניבונכו)

הסירו מכתול מדוד עמי! העלון טעון גניזה. אין לעיני בעלון בשעת התפילה וקריאת התורה. במקום שיש עירוב, יש לטלטל ע"י קטן.

ניתן להוריד את העלון באתרים הדתיים "לדעת" ו-"חיידוש": <http://www.hidush.co.il/> <http://ladaat.info/>

עירוב תבשילין

א - יום טוב שחל להיות בע"ש אסור לבשל לצורך השבת. השנה בע"ה בערב ראש השנה צריך לעשות עירובי תבשילין דהיינו שמניח תבשיל מערב יו"ט לשבת.
ב - נהגו להניח פת ותבשיל ושיעור התבשיל הוא עשרים ושבעה גרם. וטוב להחמיר להניח פת העירוב כשיעור ביצה.

ג - אף שמניח עירובי תבשילין ישתדל להקדים לבשל ביום טוב דהיינו יום שישי בבוקר כדי שיסיים בעוד היום גדול שאילו יזדמנו לו אורחים יוכל להגיש להם התבשילים.

ד - בשעה שמניח העירוב בעיו"ט יברך, "ברוך אַתָּה ה' ... על מַצּוֹת עֲרֹבֵי". (יאמר נוסח העירוב)

"יחודו של ראש השנה"

בראש השנה השלים הקב"ה את כל מעשי בראשית. **בראש השנה** נפקדו שרה רחל ורחה, שהיו עקרות. **בראש השנה** יצא יוסף מבית האסורים. **בראש השנה** בטלה עבודת אבותינו במצרים ובאה להם ראשית גאולתם. **בראש השנה** נברא האדם הראשון.

"בניד כשתילי זתים" - חינוך עצות לקראת ראש השנה

ראש השנה הוא חג המזמין אותנו להביט אחורה, אל השנה שחלפה ("תכלה שנה וקללותיה") וגם קדימה ("תחל שנה וברכותיה").

נסביר ונאפשר לילדים עוד בחינה של מושגי השינוי וההתחדשות בחיננו, על רקע החג: ראש השנה.

ליצור סקרנות לגבי תוכנם ולשונם המיוחדת של מקורות יהודיים מכל התקופות. חשבון נפש הוא תהליך שבו מסתכלים על המצב הקיים ועל אירועי העבר, ומחליטים מה ברצוננו לשנות. חשבון נפש יכול להיות אישי, משפחתי, או לאומי.

נשאל את ילדינו באילו הזדמנויות אנו עושים חשבון נפש. בערב לפני השנה, בסוף השבוע ובתחילתה של שנה חדשה. נסביר שבכל הזדמנויות הללו יש מעבר ממה שהיו שהסתים למשהו חדש שמתחיל, וזו הזדמנות גם לעצור ולהחליט מה רוצים לשנות ולשפר.

כיצד אנחנו עושים זאת בראש השנה? את התשובה נבקש מהילדים. נזכיר את נושא השופר, את סימני החג ומחו ה"יהי רצון" שאומרים על כל סימן וסימן.

כל הישועות והברכות לאלי ועליזה מוסאי
שתרמו לסעודה הרביעית בלויין זכות השיעור בלויין וזכות מרן עובדיה יוסף זצ"ל תגן בעדם שיתברכו ברפואה שלימה, בפרנסה טובה, שיתמלאו כל משאלות ליבם לטובה וירוו נחת ושלווה מיוצאי חלציהם. להבדיל לעיני שמעון בן אברהם ז"ל

עלון "אברהם יג"ל" יוצא בקריאה נרגשת ובחיבת קודש לכל קוראיו וידידיו נא להקדיש את "פדיון הכפרות" לחיזוק ותמיכה בעלון המזכה את הרבים. יתן ה' וימלאו כל משאלות ליבכם לטובה, ותזכו לפרנסה טובה שפע ובריאות. התורמים יזכו בל"ג לברכה בעלון

לכל הנשים הצדקניות:
התרת קללות ונדרים
תתקיים א"ייה בבית הכנסת "אוהל מועד"
רח' הנשיאים 3, יבנה.
יום שלישי בערב
ראש השנה,
בשעה 20:30
כל הנשים מוזמנות

הציבור מוזמן במוצאי שבת לשיעורו בלויין של הראשלי"צ הרח"ג "צהק יוסף שליטי" בבית הכנסת "אוהל מועד" רח' הנשיאים 3, יבנה.
בשעה 22:30
ואמירת סליחות עם החן והפיטון
ר' מישה הביטיה
כולל סעודה רביעית

מקום מיוחד לנשים

מזל טוב ואיחולים לבניי
יששכר ועופרה אלעזרי היינו מוכי' וטלי' יונה היינו
לנישואי שי' עם שיק' מנבית הי"ר שיקימו בית נאמן וכשר בישראל ועלה הקשר יפה ויוזב להמשיך את מסורת הבית המפואר. "ענני הגפן בענני הגפן דבר נאה ומתקבל"

מרכה והצלה
לרפואה שלימה לשרה בת רבקה הקב"ה ישלח מזור ומרפא לרנ"ב אבריה ושסי' גדידה רפואת הנפש ורפואת הגוף שתחזור לאיתנה הראשון ותזכה לשנים רבות

מרכה והצלה
לרפואה שלימה לאוראל אסרף בן אילנה היינו בת כמובנה שבורך מפי עליון ובכל מילי דמיטב רפואה שלימה לשנים רבות וטובות וזיווג הגון שכל ילדיה ותראה בשמחה יוצאי חלציה ומעשיו

כל הישועות והברכות לאיליז'ית גאלי מנבית
שתרמה לסעודה הרביעית בלויין זכות מרן עובדיה יוסף זצ"ל תגן בעדה, שתזכה לזיווג הגון משרש שמתנה, פרנסה טובה ובריאות. שתזכה לשנים רבות טובות ונעימות ויתגשמו משאלות ליבה לטובה ולעיני הצדיק יוסף בן גימו ז"ל

לעיני הצנועה והענוה **שרה נאמן**
בת מזל ז"ל
השבת פקידת שנתה שתמליץ טוב בעד משפחתה

לעיני הצדיק והענו **שלמה לוי**
בן נזרה ז"ל
ד' תשרי פקידת שנתו שימליץ טוב בעד משפחתו

לעיני הצנועה והענוה **לידו בלאה**
בת יעל נפטרה יא' אלו תשע"ז שתמליץ טוב בעד בעלה לידה וכל משפחתה

מוסד חינוכי זקוק למימון **לארון קודש**
ניתן להקדיש לרפואה והצלחה ולהבדיל לעיני קורכם. פרטים: 054-7743834

מרכה ואיחולים אספיק
ליאיר ואורנה היים בהגיע הבת הודיה לגיל מצווה.
יח"ר שתגדל כאמותנו הקדושות שרה רבקה רחל ולתא, תזכו לחופתה שתצליח בלימודיה בתור דרכיה ומעשיה וכלל נחת מיוצאי חלציהם

לעיני הצנועה והענו **שמעון מוסאי**
בן אברהם ורחנה ז"ל יום ראשון כ"ו אלול 17:30 עליה לבית העלמין

לעיני הצדיק והענו **יוסף נאלי**
בן ג'מו ז"ל ה' תשרי פקידת שנתו שימליץ טוב בעד משפחתו

לעיני הצנועה והענוה **עליזה חיימוביץ**
לעיני הצנועה והענו **פסקל**
בן חוה ז"ל שימליצו טוב בעד משפחתם

לכשיה יהיה דויד היינו על הסיוע לזיכוי הרבים. שיזכו בפרנסה טובה, רפואה שלימה, אושר ושלווה. יתגשמו כל משאלות ליבם לטובה ולברכה.

שבת שלום ומבדר

לנשי צדקניות:
סיגלית סמדר כלימי בת דינה ז"ל אסתר ממנ בת פרח ז"ל רבקה שראל בת ברוד ז"ל אמיל גרינבוג בן דינה ז"ל רוזה אייל בת שרה ז"ל אסתר אמינית בת נרגיס ז"ל רינה עדיקה בת חסינה ז"ל רבקה אביבה בת יקוט ז"ל

הרב ישעיהו מהצרי ז"ל בן יוסף היינו לירן מלכה ז"ל בן ריטה שתחיה שמשלה עזרא נאמן בן חנוס ז"ל שמואל אברהם בן גולשן ז"ל יוסף כרמי בן רחל ז"ל נפתלי דהן בן רבקה ז"ל משיח איליס בן רחל ז"ל דוד נתני בן מרים ז"ל

רפואה שלימה והחלמה מהירה לכל החולים ובכללם -:
שלמה לארי בן מרים היינו משה נאמן בן מרים היינו אברהם נאמן בן מרים היינו מרדכי עמרני בן רבקה היינו ישראל פרג'י רפאל בן מרים היינו נהוראי-חנניה בן דינה ומיכאל באבאי בן מורוני היינו יהונתן אייאלי בן שרה היינו נאה אלעזר בת חנה מנבית לאיתת יעקובי בן גולשן מנבית

"אל תקרי הליכות אלא הלכות"

הנהגות לראש השנה

א - מנהג יפה להביא על השלחן בבי לילות של ראש השנה, תמרים, רימונים, תפוח מרוקח בדבש, רוביה (בלשון ערבי לוביא), כרתי, סלקא (תרדים), וקרא (דלעת). ונכון לנהוג ולברך על פירות אלה **לאחר נטילת ידיים וברכת המוציא**, או לאחר ברכת המזון. ויש נוהגים בכל זה לפני נטילת ידיים, לאחר הקידוש מיד.

ב - יש להקדים ברכת הנהנין ואחר כך אמירת נוסח "יהי רצון", ולאחר שיברך על התמרים ויטעם מהם, יאמר "יהי רצון מלפניך ה' אלקינו ואלקי אבותינו שיתמו אויבינו ושונאינו וכל מבקשי רעתינו", ויאכל עוד מהם ויכולים כל בני הבית לשמוע הברכה והייה רצון" מגדול הבית ולצאת ידי חובתם.

ג - השומע מחבירו שאומר "יהי רצון", נכון שיענה אחריו "אמן" ורשאים גם כן לברך כל אחד ואחד בפני עצמו ולטעום ואין בזה שום חשש לברכה שאינה צריכה.

ד - יש נוהגים לאכול דגים בראש השנה לפרות ולרבות כדגים ויש נמנעים מאכילת דגים בראש השנה. יש נוהגים לאכול קישואין בליל ראש השנה, ואין לברך על זה בורא פרי האדמה, דדבר הבא בתוך הסעודה הוא, וכל שכן אם אוכלו עם פת, או שהיה אוכלו לגרוח תאוות המאכל.

ה - יש שאין אוכלים ענבים בראש השנה, והטעם על פי הסוד. ודוקא ענבים שחורים, אבל ענבים לבנים המנהג לאוכלן. ויש נוהגים לאכול ריאה בראש השנה.

ו - מנהג נכון לאכול בראש השנה דברים שמנים (בשר שמן) ודברים מתוקים וטעמים לחין, וככתוב (נחמיה ח') "לכו אכלו משמנים ושתו ממתקים ושלחו מנות לאין נכון לו, כי קדוש היום לאדונינו, ואל תעצבו כי חדות ה' היא מעוזכם" ואין להביא עצמו לידי בכיה ממש בתפילותיו.

ז - יתאמץ בכל כוחו לשלוט ביצרו **לבל יבוא לידי כעס והקפדה בתוך ביתו** בייחוד בלילי ראש השנה ויומיהם. ויטוב אך אפים מגבור, ומושל ברוחו מלוכד עירי. ונכון ללמוד משניות מסכת ראש השנה בסעודת ראש השנה, כי דבר בעתו מה טוב. (סנהדרין קא.)

ח - נוהגים **שלא לישון בראש השנה**. ונכון להתגבר ולהשכים קום על כל פנים עם הנץ החמה, ולהתכוון לתפילה בכוונה כראוי. ואם הוא עייף ומוכרח לישון אחר האכילה, **מותר לישון אחר הצות היום**, בין ביום הראשון של ראש השנה, בין ביום השני של ראש השנה. **וכל היושב בטל כישן דמי**.

ט - אחר התפילה יסעד לבו וילך לבית הכנסת ללמוד כפי כוחו, ויש מסייעים ב' פעמים תהלים ואדרא רבה וזוטא בשני ימי ראש השנה. ולא יאבד היום הקדוש והנורא בשיחה בטלה.

י - אין להביא עצמו לידי בכיה ממש בתפלותיו, וכמבואר לעיל, שיום טוב של ראש השנה יש בו מצות שמחת יום טוב. וישמח ויבטח בהשיית שברוב חסדו וחמלתו יכתבהו עם בני ביתו בספר החיים והשלום, וכמו שאמרו בירושלמי (פ"ק דר"ה) ומי גוי גדול אשר לו אלהים קרובים אליו, אלו ישראל שיודעים שהן נידונים בראש השנה, והם לובשים ומתעטפים לבנים ומגלחים שערם, ואוכלים ושותים ושמחים. ויודעים שהקב"ה עושה להם נסים, וכותב אותם בספר החיים והשלום. וילקוויי מועדים עמי' לב. שו"ת יביע אומר ח"י חאו"ח ס"י מד.]

יא - צריך לומר בתפלה של ראש השנה "המלך הקדוש" במקום האל הקדוש. ואם טעה וחתם "האל הקדוש", אם נזכר בתוך כדי דיבור, דהינו בתוך כדי אמירת "שלום עליך רבי", ומיד חתם "המלך הקדוש" יצא. ואם לא נזכר אלא לאחר מכן, או שהתחיל תיבת "אתה" בחרתנו, צריך לחזור לראש התפלה. ואין לחילוק בזה בין תפלת ערבית של ראש השנה לשאר תפלות. [ילקוט יוסף על המועדים עמוד כד, חזון עובדיה על ימים נוראים עמוד קצ]

הידעת? סיפור מההפטרה

הפטרת ניצבים-וילך: ישעיה סא' - "שוש אשיש"

שבת שביעית משבע דנחמתא

השבת נקרא את האחרונה משבעת הפטרות הנחמה. עם סיום שבע שבתות הנחמה נשוב ונזכיר את דברי האבודרהם: "נחמו", הנותן רמז לסדר ההפטרות של שבע דנחמתא: בשבת הראשונה אומר הקב"ה אל הנביאים: **"נחמו נחמו עמי"**, ישראל אינם מתפייסים בנחמת הנביאים והם אומרים בשבת השנייה: **"ותאמר ציון עזבני ה' וה' שכחני"**. הנביאים חוזרים ואומרים לקב"ה: **"עניה סוערה לא נוחמה"**. כלומר: אינה מקבלת התנחומין שלנו, כי רצונה שהקב"ה בעצמו ינחמה. ואז אומר הקב"ה בשבת הרביעית: **"אנכי אנכי הוא מנחמכם"** ושוב בחמישית: **"רוני עקרה לא ילדה"** ובשישית: **"קומי אורי כי בא אורך וכבוד ה' עליך זרח"**. תשובת ישראל בשבת השביעית היא: **"שוש אשיש בה' תגל נפשי באלוהי"**, כלומר: עתה יש לי באמת לשמוח. גם השבת נוכל למצוא קשר בין הפרשה להפטרה. בפרשתנו אנו קוראים: **"כי ישוב ה' לשוב עליך לטוב, כאשר שש על אבותיך"** ובהפטרה אנו שומעים את דברי כנסת ישראל: **"שוש אשיש בה' תגל נפשי באלוהי"**. בפרשה תאורה של הארץ בעת חרון ה': **"וראו את מכות הארץ ההיא ואת תחלואיה אשר חילה ה' בה נפרית ומלח שריפה כל ארצה, לא תזרע ולא תצמיח ולא יעלה בה כל עשב, כמהפכת סדום ועמורה אדמה וצבויים, אשר הפך ה' באפו ובחמתו"** וכנגדם באים דברי הנחמה בהפטרה: **"לא יאמר לך עוד עזובה, ולא רצך לא יאמר עוד שממה, כי לך יקרא חפצי-בה, ולא רצך בעולה כי חפץ ה' בך וארצך תבעלי"**. כנסת ישראל מדמה את עצמה לכלה ואת הקב"ה לחתן המכה פאר: **"כחתן יכה פאר, וככלה תעדה כליה"**. שמחה אני בה' כשמחת הכלה בחתונתה. והנביא משיב בשם ה': **"כי יבעל בחור בתולה יבעלך בניך, ומשוש חתן על כלה ישיש עליך אלוהיך"**. הדימוי כאן כפול. ארץ ישראל הכלה ובני ישראל הם בועליה. וכנסת ישראל הכלה והקב"ה החתן. על הכתוב **"ושב ה' אלוהיך את שבותך"** מעיר רש"י: היה לו לכתוב **"והשיב את שבותך"**. ובתינו למדו מכהן וכיכול השכינה שרויה עם ישראל בצרת גלותם ובסוגאלים ה' ישוב עמהם מגלותם. הפטרותנו מסתיימת: **"ויאמר אך עמי המה, בנים לא ישקרו, ויהי להם למושע. בכל צרתם לו צר ומלאך פניו הושיעם, באהבתו ובחמלתו הוא גאלם, וינטלם וינשאם כל ימי עולם"**. פירוש שמרוב אהבת ה' לעמו, "גאלם". וגם ע"י אהבת ישראל לה' נגאלים שנאמר **"כל היום וכל הלילה תמיד לא יחשו, המזכירים את היום"** דד"ק פירש "אבלי ציון שמתפללים ביום ובלילה על בניין ירושלים ומצפים ומייחלים לבניין בית המקדש". (בצפיה לגאולה ובברכת השם ג.י.פ.)

הטלית

לאחרונה נכנס בני בכורי לעול תורה ומצוות. כשנה לפני בר המצווה הזמנתי בשבילו תפילין אצל סופר ירא שמים ושני מארזים לתפילין ולטלית רקומים עם שמו של בני. בשבת בר-המצווה לפני התפילה, עטפתי אותו בטלית בהתרגשות רבה, ולפתע, בלי שהתכוננתי לכך, פרצתי בבכי. לחשתי לבני, כי יש סיבה להתרגשותי ולבכיי, ושאספר לו על כך לאחר התפילה. ואכן, ישבתי עם ילדי וסיפרתי להם את הסיפור שהולך עמי לא מעט שנים, סיפור הטלית. למדתי באחד הת"תים ונחשבתי תמיד לילד טוב, חרוץ ותרבותי. הגעתי לכיתה ח', מתכתי ייעדו לי את אחת מהישיבות הטובות ביותר והתקבלתי ללא קושי. לקראת סיום שיעור ג' ייעדו הר"מים לי את אחת הישיבות הטובות בארץ. ואכן, התקבלתי ללא קושי. חששתי שאילץ להתמודד לבד עם מנהג הטלית בישיבה הגדולה, ושם חבריי האשכנזים לא מתעטפים בטלית. ככל שהתקרב זמן אלול התחלתי לדמיין את הישיבה החשובה שאליה התקבלתי, ופתאום עלה בדעתי כי ייתכן שתהיה איוושה בעיה. דמיינתי את עצמי בין מאות בחורי הישיבה המתפללים עם כובעים וחליפות, ואני - עם טלית. ידעתי שזה יגרום לי להיות שונה מכולם ולא רציתי בכך. תשאלו מדוע עליתי אותו הדבר בישיבה הקטנה? ההשערה שלי היא, שאל הישיבה הקטנה הגעתי עם כמה חברים שהכירו אותי מתלמוד התורה עם הטלית... מבחינתי, הישיבה הקטנה הייתה המשך ישיר של הת"ת. בשלב מסוים גמלה החלטה בלבי, שהיום אני מבין עד כמה הייתה נוראה, שלא להתעטף בטלית בישיבה הגדולה. זו אמנם הייתה החלטה נועזת, אך מבחינתי, לא יכולתי לחשוב על עצמי אחרת. בדרכי ניצב מכשול עיקרי: איך אני אומר זאת לאבי. אבי הוא תלמיד חכם אמיתי, שהקפיד על מנהגי הוריו ללא כל סטייה. ידעתי שעצם הבקשה תפתיע אותו ואף תכאיב לו. בסופו של דבר, אבי הוא שפתח עמי בשיחה. אמר שהוא חש שמשוה מטריד את מנוחתי. סיפרתי לו שנושא הטלית מטריד אותי מאוד, שאיני יכול לראות את עצמי שונה מכולם. ראיתי שהדבר הכאיב לו עד מאוד. הוא לא ידע מה לענות לי. בתחילה ניסה להרגיע אותי שזו אולי אי-נעימות של כמה דקות ואחר כך מתרגלים, אבל אני אפילו לא התוכחתי אותו. הוא אמר לי שיתיעץ עם רב. כעבור יומיים חזר אלי. אמר שהדבר כלל לא פשוט. יש עניין של "אל תיטוש תורת אבך", אך הוא התייעץ עם רב שהבין את החרדה שאליה נקלעתי, ועל אף ששניהם סבורים שזוהי חרדת שווא, אני אוכל להפסיק עם עטיפת הטלית, אך בתנאי שאחדשה ברגע שהדבר יתאפשר לי מבחינה נפשית. כששמעתי את הדברים, הוקל לי מאוד. ברגע אחד כאילו אבן ענקית הוסרה מעל לבי והתחלתי לעשות הכנות לתחילת הזמן, בחשק וברצון בלתי רגילים... על אף שאבי לא ניסה להניא אותי מההחלטה, חשתי שהוא מתייסר, וזו הייתה נקודה כואבת מאד בשבילי. אך כאמור, החרדה החברתית הייתה הרבה יותר משתקת וכואבת, כך שדבקתי בהחלטתו. כבר בימים הראשונים חשתי תחושה לא טובה. לא הכרתי אף אחד מבין מאות הבחורים ולא הצלחתי ליצור קשר אף לא עם אחד מהם. ככל שעברו הימים ראיתי סביבי בחורים משוחחים זה עם זה, וחקקים זה עם זה, ואני... אני הייתי כמו קיר. פעם הרחבתי עוז, ניגשתי לשני בחורים וניסיתי להיכנס איתם בשיחה. מסתבר

שהטיימינג שלי היה ממש גרוע. הם ענו ב"כן" ו"לא", הם פשוט מיהרו לשגר אותי מהאזור. בתוך כמה שבועות פיתחתי חוסר ביטחון עצום, חרדות ופחדים ורצון להיעלם ולברוח מהישיבה. זמן אלול הסתיים, ואני יצאתי לבין הזמנים במצב נפשי גרוע. הייתי עצוב, חרד וחושש, מעין צל של עצמי. מעולם לא חשבתי שיש תחושות כאלה. באחד מימי הסוכות החלטתי לנסוע לירושלים, לכולל המערב. מצאתי את הפינה שלי בכותל, ושטחתי תפילה חרישית לבורא עולם. מדוע זה קורה לי. והנה הכריזו על "ברכת כהנים". פסעתי לאחור, וראיתי את המחזה המוכר של מאות הכהנים המכסים עצמם בטליתות ומברכים את עם ישראל... זהו העניין, חשבתי לעצמי. יש משהו אחד שמבדיל... זוהי הטלית. גם בלי להבין ולדעת חשבונות שמים, יש כאן שינוי גדול כל כך שחביבים לתת עליו את הדעת. החלטתי שלא מעניינים אותי הסיכויים. עשיתי מעשה שלא יעשה. ויתרתי על הטלית ונטשתי תורת אמי, ציערתי את אבי וכנראה גם את אבי שבשמים. הודעתי לאבי שאני חוזר להתעטף בטלית גם בישיבה וראיתי ששמחתו גדולה, ופניו נהר. זמן החורף נפתח, ואני הגעתי לתפילת הבוקר עם טלית. אם פחדתי ממבטי הפליאה של הבחורים הרי שפחדתי התפוגג, מסתבר שהללו כל כך לא השגוהו בקיומי, שאיש מהם כנראה לא הבחין שאי-פעם הייתי ללא טלית... התפילה התנהלה כתקנה, תפילת שמונה עשרה וחזרת השי"ץ. לקראת סיום חזרת השי"ץ לפתע ניגש אלי בחור, טופח על שכמי ואומר "נוי!". זו הייתה הפעם הראשונה שמישהו פונה אלי מאז הגעתי לישיבה. לא הבנתי מה הוא רוצה, אך הוא מבחינתו קיבל תשובה. הוא לקח את הטלית ורץ איתה לכיוון ארון הקודש. אז הבנתי שהוא כן ששאל את הטלית ל"ברכת כהנים". הוא חזר לאחר סיום חזרת השי"ץ, מסר לי את הטלית ואמר 'שכויח' בלבביות. ביום חמישי, בקריאת התורה של שחרית, פנו אלי עוד שניים משלושת העולים לתורה ושאלו ממני את הטלית. בשבת, זה כבר עלה לארבעה. ותראה איזה מהפך קרה. הם לא תמיד אמרו תודה ולפעמים אפילו לא ביקשו, אלא ניגשו אלי, לקחו את הטלית כדבר הטבעי ביותר והשיבו לי. אך כשמישהו לוקח ממך משהו, הוא כבר מחובר אליך באורח כלשהו. הוא מתקשר אתך, אפילו בנד-עיניים. הוא הופך אותך לנוכח ולמבוקש, ולאחר מכן, כשתיתקל בו בחדר האוכל, הוא יגיד לך "שלום", כי הוא מכיר אותך. לא סתם מכיר. הוא לקח ממך משהו. בתוך חודש לא היה כמעט בחור שלא שאל ממני את הטלית, וממילא רוב הבחורים בישיבה תקשרו אתי ואמרו 'שכויח' ושלום רב האוכל, ובחור כמוני לא צריך יותר מזה - מהר מאוד הם ידעו להכיר שיש לי להציע הרבה יותר מאשר טלית להשאלה. בתוך זמן קצר חזרתי להיות הבחור החברותי, המקובל והמעורב שהייתי רגיל להיות. השתלבותי בישיבה באופן יוצא מגדר הרגיל בכל המובנים. לאחר חמש שנים בישיבה, בהיותי בן עשרים ושתיים, זכיתי לשידוך הגון ביותר. התחתנת, ולאחר ארבע עשרה שנים נוספות זכיתי שבני בכורי יגיע לגיל מצוות, וכתלק מזה, יתעטף בטלית, בלי שום בעיה. "כעת אתם מבינים את הבכי שלי, כשעטפתי אותו בטלית?"; שאלתי את ילדי. עיניהם הדומעות הבהירו לי שהבנו היטב, ואין צורך בהסברים נוספים. ועוד משהו היה הבהירו. לדעתי, אני הייתי האחרון במספחה שחשב על צעד כזה של נישואין (הרב חיים ולדר) הטלית. נטישת תורת אמי.